

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
Рев 126/06
07.06.2006. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија: Стојана Јокића, председника већа, Звездане Лутовац, Михаила Рулића, Николе Станојевића и Слободана Дражића, чланова већа, у парници тужиоца АА, чији је пуномоћник АБ, адвокат, против тужених ББ, ВВ и ГГ, сви из Суботице, чији је заједнички пуномоћник БВ, адвокат, ради утврђења заједничке тековине, одлучујући о ревизији тужиоца, изјављеној против пресуде Окружног суда у Суботици, Гж.бр. 1141/04 од 05.10.2005. године, у седници већа одржаној дана 07.06.2006. године, донео је

П Р Е С У Д У

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца изјављена против пресуде Окружног суда у Суботици, Гж.бр. 1141/04 од 05.10.2005. године.

О б р а з л о ж е њ е

Пресудом Општинског суда у Суботици, П. број 1559/99 од 25.05.2004. године одбијен је тужбени захтев тужиоца којим је тражио утврђење да је некретнина уписана у зк.ул.бр. ДД КО ЋЋ парцела број ЕЕ, грађевинско земљиште у површини од 0,4 ара и 67 м², на ком земљишту је право коришћења уписано у корист тужене ББ и на којој парцели је саграђена неубележена стамбена зграда, која по правном основу заједничке тековине представља заједничку тековину тужене и сада покојног ПП, у 1/2 сувласничких делова, те да су тужени дужни трпети да се на основу ове пресуде укњижи право коришћења на 1/2 дела грађевинског земљишта у А листу зк.ул. ДД КО ЋЋ парцела број ЕЕ грађевинско земљиште у површини 0.4 ара и 67 м², у корист покојног ПП, а у вези неубележене стамбене зграде која је саграђена на горњој парцели да изда подобну исправу за пренос власништва на 1/2 сувласничког дела јер у противном такву исправу замениће ова пресуда. Одбијен је и тужбени захтев да тужени солидарно накнаде тужиоцу трошкове парничног поступка, те је обавезан тужилац да туженима накнади проузроковане трошкове у укупном износу од 45.900,00 динара.

Пресудом Окружног суда у Суботици, Гж. бр. 1141/04 од 05.10.2005. године одбијена је као неоснована жалба тужиоца и потврђена првостепена пресуда Општинског суда у Суботици.

Против правоснажне пресуде донете у другом степену тужилац је преко свог пуномоћника АБ адвоката изјавио благовремену и дозвољену ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Испитујући побијану пресуду у смислу члана 386. претходно важећег ЗПП-а, који се примењује на основу члана 491. став 4. важећег ЗПП-а, ("Службени гласник Републике Србије" број 125/04 од 22.11.2004. године, ступио на снагу 23.02.2005.године), Врховни суд Србије је нашао да ревизија тужиоца није основана.

У проведеном поступку није учињена битна повреда из члана 354. став 2. тачка 11. ЗПП, на коју се у ревизијском поступку пази по службеној дужности. Нижестепени судови су за своје одлуке дали јасне и непротивречне разлоге у свему сагласне са садржином исправа и записника о исказима датим у току поступка те је неоснован навод ревизије о учињеној битној повреди из члана 354.став 2. тачка 14. ЗПП, (сада члан 361. став 2. тачка 12. важећег ЗПП-а).

Према утврђеном чињеничном стању тужена је са покојним ПП била у браку од марта месеца 1966. године до 06.12.1967. године. У току брака нису стекли непокретну имовину а односи међу њима били су нескладни те је покојни ПП јуна месеца 1967. године напустио брачну заједницу, али се накнадно вратио и са туженом живео до 18.07.1996. године, када је пренет у ЖЖ, при чему су у ванбрачној заједници имали одвојена финансијска средства. Тужена је земљиште са кућицом од једне просторије и грађевинским материјалом купила од своје сестре, исплативши је новцем добијеним од своје мајке, а затим је новац повратила продајом делова земљишта. Кућу која је предмет спора са помоћним просторијама тужена је изградила својим средствима као и грађевински материјалом купљеним од сестре уз занемарљиво учешће у грађевинском материјалу покојног ПП, који је као полован наследио иза свог оца. Покојни ПП је остваривао зараду већу од тужене, али је домаћинству доприносио повремено и симболично трошећи новац за набавку алкохолних пића, цигарета, картање и посете кафанама. У пословима доградње и адаптације куће није учествовао. Тужена је остваривала приходе од зараде, касније пензије, али и радећи друге послове уз надокнаду, обављала је све кућне послове, пазила и неговала покојног ПП, финансирала га за време радног неангажовања од седам месеци, делимично

сносила трошкове сахране, а пазила је и неговала тужиоца, сина покојног ПП, док је живео у заједници са њима. Тужена је 30.01.1995. године, због болести и старости закључила уговор о дворби са ВВ, с тим што је решењем суда од 09.09.2003. године извршен пренос права коришћења предметне непокретности са тужене на ВВ и ГГ.

Тужилац је свој захтев засновао на чињеницама да је његов отац са туженом ББ из заједничких средстава купио плац за градњу стамбене зграде коју су заједнички саградили, тако што је отац тужиоца од свог оца наследио знатну количину грађевинског материјала, а око радова је помагао и тужилац са својом супругом. Имајући у виду да је на основу правилне оцене изведених доказа првостепени суд утврдио сасвим друго чињенично стање, правилно су нижестепени судови одбили тужбени захтев тужиоца, дајући при том разлоге које у свему прихвата и ревизијски суд.

Према одредби члана 320.став 2. Закона о браку и породичним односима као посебна имовина брачног друга сматра се имовина која је стечена у току брака наслеђем, поклоном или другим облицима бестеретног стицања, с тим што се у смислу члана 339. Закона о браку на имовинске односе ванбрачних другова сходно примењују одредбе Закона о имовини брачних другова. Тужена је предметно земљиште са кућицом и грађевинским материјалом за проширење стекла сопственим средствима добијеним располагањем за живота своје мајке. Остале трошкове доградње и адаптације тужена је сносила од сопствених средстава уз незнатан допринос тужиоца у извођењу радова и незнатан допринос његовог покојног оца у грађевинском материјалу. Имајући у виду да су од почетка заједнице живота тужене са покојним ПП њихови односи били поремећени, да су имали одвојене финансије и да имовину нису заједнички стицали ни у браку ни за време ванбрачне заједнице, правилно оцењујући занемарљиви допринос покојног ПП и тужиоца у изградњи предметне некретнине који је компензован тиме што је тужена пазила, неговала и помагала својим радом и средствима како покојног ПП тако и тужиоца, правилно су нижестепени судови закључили да имовина која је предмет спора има карактер посебне имовине тужене, на шта указује и чињеница да је иста и уписана као власништво тужене чему се покојни ПП за живота није противио. Обзиром да између тужене и покојног ПП није постојала заједница живота, јер иста не подразумева само становање у истој некретнини, нити воља за заједничким стицањем својине то допринос тужиоца оца и тужиоца у градњи може бити само основ за потраживање у облигационо правном смислу а не и основ за стицање заједничке имовине.

Наводима ревизије нису доведени у сумњу законитост и правилност, истима се указује на погрешно утврђено чињенично стање због чега се нижестепене одлуке у смислу члана 385. став 3. ЗПП, не могу побијати. Нема нејасности ни контрадикторности у закључку нижестепених судова да покојни Јожеф који је имао добра примања није доприносио стицању заједничке имовине јер је првостепени суд јасно и недвосмислено утврдио да је исти гро својих примања трошио на личне потребе ван куће.

Са изложеног а на основу члана 393. ЗПП, одлучено је као у изреци.

Председник већа-судија,

Стојан Јокић, с.р.

За тачност отправка

Управитељ писарнице

Мирјана Војводић

дљ.